ПОШТАРИНА ПЛАЋЕНА У ГОТОВУ

ИЗЛАЗИ СУБОТОМ

Одлучно прасе

Уредништво и администрација
Београд, Добрачина 30/II

Примеран 4.— динара

Претплату прима »Пресса« за продају новина и часописа
Београд, Влајковићева 8.

Претплата, тромесечно 48.— дин., полугодишње 96.— дин. годишње 192.— динара.

БЕОГРАД, СУБОТА, 8 ЈУЛА 1944

БРОЈ 137 — ГОД. IV

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

РУЗВЕЛТОВА ИНВАЗИЈА НА ЕНГЛЕСКУ

Енглези се жале да им амерички војници одузимају најлепше девојке, поклањајући им свилене чарапе и друге луксузне ствари које им Енглези не могу дати.

Раније су се Јенки борили са коњима, **а сада свиленим чарапама.**

УНИВЕРЗИТЕТ БИБЛИОТЕКА

ПОСЛЕДЊЕ ВЕСТИ

ИНВАЗИЈА и ДЕМОКРАТИЈА

Причали су дуго о инвазији. Најзад је ту. Обећавали су ослобођење европских народа. Враћање на стара срећна демократска времена, када је човек могао на миру да умре од глади, јер није могао наћи посла ни зараде. Када су јеврејски капиталисти господарили привредом европских народа и одређивали це не појединим добрима. Тада су они изазивали кризе кад су хтели и колико су хтели. Једном речју, они из Волтстрита вратиће нам рај.

Међутим, та крилатица о враћању на старо никога у Европи не може да повуче са собом. Нигде у Европи ни један народ се није дигао да иде у сусрет, старој срећној демократији. Такав мир и резигнација изненађује англо-американце, и они окупираним народима у Европи у Европи у место обећане слободе и благостања шаљу фосфор и бомбе најтежег калибра.

Бомбе и уништавање, крв невиних европских народа треба да утру пут старој демократији.

И ми смо имали демократију, и знамо зашто јевреји жале за њом, али не бисмо знали зашто би неки од нас имао да жали за њом, јер како у нас кажу, имали смо је задовољно.

— Бре, Благоје, ти не знаш да нам Енглеска доноси слободу.
— Знам, знам. Ето београђани по цео дан седе на слободи, — у природи.

ТРГОВАЧКИ ПУТНИК И ЈА

Сирена објављује непосредну опасност. Истог тренутка код мене улази један господин који одмах после поздрава верга:

— Ја сам заступник фирме »Србоаутомат«. Имамо финих апарата за усисавање прашине, апарата за уништавање сваковрсних инсеката, апарата за...

— Слушајте! — прекидох га. Имате ли ви каквих апарата за брзо хватање магле?

ТО ЈЕ РЕШЕЊЕ

— Просто не знам шта да радим. Још не знам шта да наведем у вашу одбрану.

Разбојник: — Реците да сте ви то дело извршили.

ПРСТЕН ИЗ БАЈКЕ

Вера показује Бранки прстен који је добила од свога верника.

— Диван је — каже она. Уместо драгога камена, у њему су једно зрно праве кафе и комадић шлеског угља.

ЧУДНО МУ ЈЕ

— Мамице, зашто тета Јова има црвен нос?

— Зато што стално пије шљивовицу.

— Али мамице, шљивовица је беле боје.

СКРОМАН ХОНОРАР

— Колико вам дугујем, господине адвокате?

— Десет хиљада динара, и то зато што познајем Вашег оца.

— Ах, каква срећа што нисте мог деда познавали.

⁂

— Да ли ме је ко тражио телефоном у току дана?

— Јесте, господине.

— Ко?

— Нисам познала глас, али обећала сам му, за сваки случај, да ћете му сутра дати једну отплату.

⁂

ТЕЖИ СЛУЧАЈ

У кварт дојури избезумљени грађанин:

— Брзо, у помоћ! Покрадоше ме лопови!

— А шта су вам то украли? званично га упита дежурни полицајац.

— Патентну браву, пса чувара и звоно за узбуну.

РАЗГОВОР У СИТИУ

— Слушај, Морице, зашто нам ови Немци шаљу толико ових летећих бомби?

— Ја мислим, Сами, то нам они враћају камату на дуг којим смо их прошле године задужили.

— Шта, то је само камата? Јао, шта ли ће с нама бити кад буду почели да враћају главницу?...

Тврдоглави Финци

Претње Совјета нису помогле. Ни бомбардовања. Ни офанзива. Фински народ је одбио да добровољно себи потпише смртну пресуду и да падне у наручје бољшевика.

Један Американац упита једног шведског новинара:

— Што су ови Финци тако тврдоглави? Зашто већ не капитулирају, кад је то већ у нашем програму?

— Па, знате, код њих је јако развијено осећање часта.

— Част? Шта је то част? упита Американац, у нашем речнику не постоји та реч.

— Постојала је, рече Швеђанин, само је изашла из употребе, јер са њом не можете правити послове.

ПИТАЊА И ОДГОВОРИ АНГЛО-АМЕРИЧКИХ СРЕДЊОШКОЛАЦА

(У џепу једног заробљеног Енглеза нађена су у једној бележници следећа питања и одговори)

Шта је култура! — Разарање културних споменика у Европи.

Шта је **хуманост!** — Убијање рањеника и болесника у европским болницама.

Шта је **цивилизација!** — То су летеће тврђаве којима управљају црнци пилоти.

Шта је **уметност!** — То је стилско убијање европских жена и деце савезничким бомбама.

Шта је **пријатељство!** — То је бомбардовање Пашиног брда, Котеж Неимара и Чукарице.

Шта је **варварство?** — То је бомбардовање невиног лондонског становништва летећим бомбама.

РАЗГОВОР УГОДНИ

Она: — У целом граду нема већег магарца од тебе!

Он: — То ми је рекла још моја мајка. Али вероватно да је истина, чим сам тебе узео за жену.

Код очног лекара

»Господине докторе, морате безусловно прегледати очи мога синовца.«

»Зашто! Шта му фали!«

»Откад сам му позајмио пет хиљада изгледа да ме не види.«

ВУК У ЈАГЊЕЋОЈ КОЖИ

Пошто је увидео да Срби ни најмање немају воље да раширених руку приме бољшевизам, маршал Тито је измислио нову методу. Наиме, са Србима не иде силом, онда ће причањем лепих прича.

Сада се комунистички асови претстављају као највећи пријатељи српског народа. По њиховим причама и лецима које деле, изгледа да се овај рат не води ни зашто друго него за добро Срба у окрињу бољшевизма. Тито је иначе, за Бога, цркву, домаћинство породицу, и за све оно што је Србима најсветије. Срби ће живети исто као и до сада, само ће им се управе звати бољшевичком.

Српски народ дао је на ове примамљиве понуде маршалу такав одговор, да су бандитске хорде побегле главом безобзирце са српских граница. Тито не може да се начуди толиком неразумевању Срба за опште корисну ствар бољшевизма.

НЕ ЛЕНИ ИМ СЕ

Целокупна енглеска јавност, после игнорисања немачких летећих бомби, сада је одједном заузета расправљањем о дејству овог најновијег оружја одмазде.

Држе се предавања, објављују се чланци, дају се стручна мишљења. И звани и незвани сматрају да је њихово гледиште најисправније. Тако је ових дана и британски краљ нашао се побуђен да своме народу да један необично стручан савет:

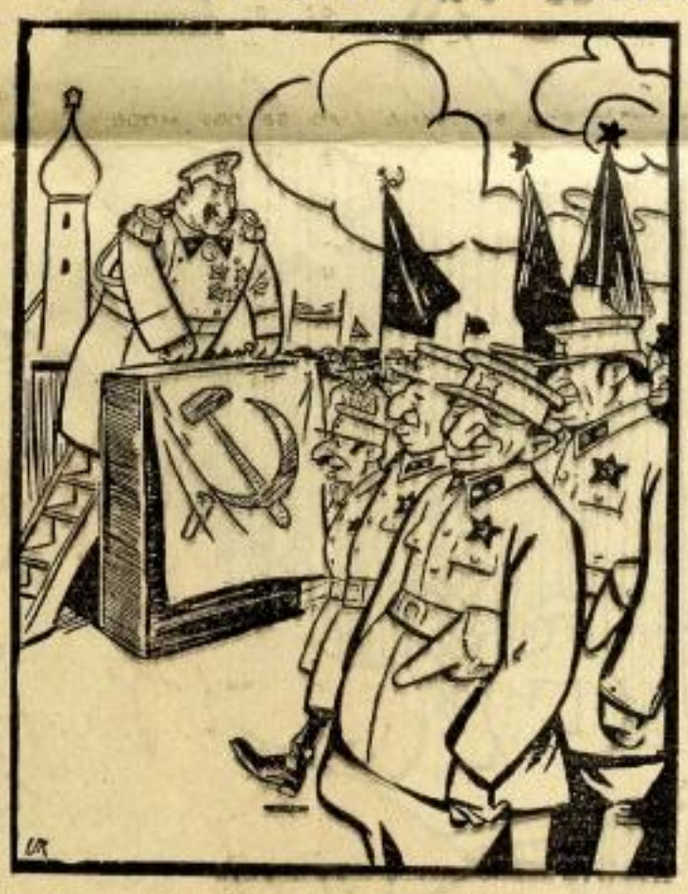
»Једина могућност да се Енглези заштите јесте да се одмах баце на тло и да у таквом положају сачекају шта ће да буде«.

Али опште је уверење да и поред овог целомудреног савета Енглези протествују против једног овако нехуманог сретства, и очекују неко чудо, које ће их спасти од страшног дејства »V-1« оружја.

Примећене су последњих дана многе избеглице како напуштају Јужну Енглеску. На питање једног страног дописника шта мисле о краљевом савету, одговорено му је:

— Нека он лежи, ако нема шта друго да ради, а ми више волимо да бежимо, него да лежимо.

И ОНИ СУ ЈУНАЦИ

Јеврејска телеграфска агенција јавља из Москве да је у току рата 10.000 јевреја одликовано као „Јунаци Совјетске Уније".

Стаљин: — Доduше, јунаци нисте, али сте добри јевреји.

ДЕЧИЈА ПИТАЊА

Син: — Татице, хтео бих да те нешто питам.

Отац: — Шта сад хоћеш, гњаважо једна?

Син: — Да ли је лав сит кад поједе вука?

Отац: — Јесте!

Син: — А ако вук поједе лисицу, је ли онда сит?

Отац: — Јесте!

Син: — А ако лисица поједе кокошку, је ли и она сита?

Отац: — Јесте!

Син: — А да ли би лав био сит кад би одмах појео кокошку?

⁂

Муж: — Ти треба да решиш ову ствар: ја имам два књиговође. Један је лопов, а други заводи жене. Кога треба да отпустим?

Жена: — Па, разуме се, оног првог, јер више бих волела да ме неко заведе, него да ме покраде!

Нема опасности

Иде во друмом. У сустрет му наилази свиња.

— Куда ћеш? — пита га она.

— У Београд, послом — одговори во.

— Зар се не бојиш да ће да те закољу? — упита га она.

— Нема опасности — одговори во. Тамо кољу само неке изнутрице.

⁂

Госпођа: — Хтела бих један радио-апарат.

Трговац: — Желите ли дуге, средње или кратке таласе?

Госпођа: — Нека буду што краћи... ми смо скромна чиновничка породица.

Власник и издавач: »Просветна заједница« а. д. Добрачина бр. 30/II.

Штампа: Штампарија »Луча«, Кр. Наталије бр. 100. Тел.: 21-772.

ЗГОДЕ И НЕЗГОДЕ ЛЕТЊИХ ПОЗОРНИЦА

— Свеједно, ако не гледамо »Сунце, море и жене«, гледаћемо »Пљусак«.

ТЕСКОБНА КУЋА

Професор Анаксагорић иде доцкан увече кроз село по највећој киши и распитује се од куће до куће може ли да добије стан. Сељаци му редовно одговарају да имају већ у гостима избеглице из Београда и брзо се склањају у кућу, да не би кисnули. Негде на крају села професор богзна по који пут закуца на један сељачки прозор. Домаћин се појави.

— Има ли код вас места? — упита професор.

— А ко је то? — одговори домаћин питањем.

— Доктор Петар Анаксагорић, ванредни професор универзитета, дописни члан Академије наука, бивши доцент на Сорбони и потпретседник међународних удружења за упоредну филологију.

— Их! Вас је ту пет-шест а ја имам места највише за двојицу — рече мрзовољно сељак, залупи прозор и оде да спава.

⁂

ПЕРИНА МОДРИЦА

— Хало, Перо, зашто ти је око тако помодрело?

— Знаш ли ону девојку која станује на крају улице и чији је вереник у заробљеништву?

— Знам.

— Е, па он није више у заробљеништву.

СТРАТЕГИЈА УСЕЛЕЛИЦА

— Девојке, ако ви сада за време замрачења не удесите ствар, кад ћете уопште наћи човека!

ПРОБЛЕМ ДРВЕНИХ АДВОКАТА

Познато је да се Адвокатска комора и ногама и рукама већ годинама бори против дрвених адвоката, који несавесно и непозвано одузимају парче хлеба адвокатима тако да ови морају да једу луксузне векне.

Сад је један адвокат дошао на генијалну идеју како да се тај проблем реши. Он предлаже да се ови назови-адвокати ставе на располагање Централи за дрво, па нека она с њима трља главу како зна.

⁂

ПОПРАВНИ ИСПИТ

Месар дошао једном професору да види колико ће му тражити за спремање сина, који мора да полаже поправни испит из два предмета. Професор рече суму, али се месару то учини много:

— Забога, господине професоре, па за те паре могу купити чи тавог вола...

— Можете, можете, одговори професор. Онда ће те имати два.

У НЕДОСТАТКУ ЦИРКУСА

Ратно је време, па нас слабо посећују циркуси и путујуће акробатске трупе.

Љубитељи акробација могли би да надокнаде тај недостатак. Треба само да оду на чукаричку железничку станицу, одакле полази воз за Ужице. Тамо се може видети како људи и жене у трку ускачу у вагоне преко туђих глава и то држећи у рукама кофере, џакове и балоне, други се провлаче кроз решетке на прозорима, а трећи се вратоломном брзином пењу на кров. Воз кад пође потсећа нас на низ циновских гроздова у покрету. То заиста не може да се види ни у једном циркусу.

⁂

СТАНКО НА СЕОСКОЈ СЛАВИ

На Спасовдан славила је црква у Миријеву. Славило се скромније него пре рата, али ипак било је да се једе и пије више него обичних дана. Мој пријатељ Станко, после службе Божје, био је гост код једног богатог домаћина.

Навалио Станко на ђаконије за време ручка, па не зна шта је доста. Јео је сира, кајмака, пилетине, и прасећег печења, па је најзад прешао на сарму. После сарме долазила је на ред кисела штрудла. Да не би дангубио, Станко је јео сарму с киселом штрудлом уместо хлеба. Наравно да му се после десете — петнаесте сарме смучило. Он се брзо извини и оде иза куће, где поче да »лицитира«.

Прасетина, пилетина, кајмак, сир и остала јела као да заборавише редован пут варења, па покуљаше напоље. Пођоше најзад и сарме. Станко тада енергично стави руку на уста и викну:

— Сарме натраг!

⁂

Кућевласник и нови кирајџија

— Имате ли стан за издавање?

— Имам.

— Молим вас да ми покажете подрум.

— Добро.

Посетилац разгледа подрум, мери дебљину бетонске плоче и изјављује да је задовољан. Плаћа одмах кирију за два месеца унапред и полази да пренесе

— Зар нећете да разгледате претходно стан? — пита га кућевласник.

— Ах, имате право. Треба да видим и нужнпросторије.

ШТА ЋЕМО С ЂАЦИМА?

Прошао је већ Видовдан, и, да је среће, ђаци би требало да добију резултате годишњег успеха. Али услед бомбардовања и узбуна школе не раде, а надлежни још нису донели решење да ли да ову школску годину сервирају ученицима на тањиру, или да одрже испите са евентуалним гледањем кроз прсте.

Како смо обавештени биће одржани неки испити. Међу професорима влада мишљење да ђаци треба да буду ослобођени испита из географије, пошто је сви знају напамет. Јер кад заџеркуће птица, одмах сви трче на мапу и студирају где је источна Босна, западна Србија и северна Црна гора и други крајеви, и колико има километара оданде довде.

Многи су осим тога скроз и скроз упознали нашу земљу и на тај начин што су ишли у разна села за намирнице, или у последње време да сачувају главу.

У ДОБА ТЕПИХА

— Је ли, Мико, шта је боље, персијски или пиротски тепих?

— Знаш, после Пашиног брда и Чукарице, ја највише волим пољаву.

ВЕШТИНА НИЈЕ ВРЏБИНА

— Вађење зуба са инекцијом наплаћујем двеста динара скупље, каже зубни лекар Ђорђевић.

— Са инекцијом, са инекцијом, промрмља пацијент Костић.

Пошто му је дао инекцију, лекар му рече:

— Сад изволите у чекаоницу и причекајте пет минута док лек не почне да делује.

Кад га је лекар потражио, Костића није више било нигде.

Увече зубни лекар Ђорђевић нашао се са својим колегама. Један од њих почне да прича:

— Данас ми се десио невероватан случај. Један пацијент дошао је да му извадим очњак без инекције. И ни трепавицама није мрднуо!

— Заиста невероватно! А како се зове тај пацијент?

— Костић!

ЈАНАЋКО СЕ НЕ БОЈИ

Идеална жена

— Чујем да сте се оженили, драги пријатељу, и да имате савршено добру и вредну жену?

— Јесте, пријатељу, она је право цвеће од вредноће. Кад год дођем ноћу кући налазим је у претсобљу са метлом у руци...

⁂

Бранко је стигао кући.

— Јелице, да ли смо имали посете?

— Да.

— Ко је био?

— Дима Димић, рече Јелица, када је полазио, падала је киша, и ја сам му наш кишобран позајмила.

Бранко викну бесно: — Јеси ли полудела?

— Зашто?

— Њему да даш кишобран! Сва коме другоме да си дала, али њему не!

— Ја те ни разумем, Бранко!

— Кишобран нећемо никада више добити!

— Дима ће га вратити, у то сам сигурна!

— Упамти! Никада, то је уствари кишобран који сам ја прошле године од њега узајмио!

⁂

ЖЕНСКЕ ГОДИНЕ

Драган је срео случајно свога домаћег лекара на улици. У разговору упитао га је:

— Реците, докторе, нисте ли ви и ваша сестра близанци?

— Били смо то као деца. Данас је она пет година млађа од мене...

⁂

Шофер је објаснио црнцу, који је иначе био врло интелигентан човек, сасвим потанко рад и саставне делове аутомобилског мотора. На крају упита он црнца: Јеси ли схватио, Ханибале, све што сам ти о мотору казао?

— Да, све! Мајсторе. Само једно не разумем.

— Шта то?

— Не разумем, како то могу кола да иду без коња.

⁂

Добро извињење

Комесар полиције: — Пре три месеца украо си пар ципела, па сада опет.

— Господине комесаре, ваљда не мислите да ћу ја носити једне ципеле пола године.

⁂

— Али не чуди се толико, то је само моја маска за улепшавање.

⁂

ИДИЛА

Доцкан увече отац отвара прозор гледа у врт и зове:

— Надо, где си и шта радиш?

— Ништа, тата, гледам месец и дивим му се, одговори девојка иза једног ибуња.

— Онда реци месецу да узме свој бицикл и да иде кући, јер је већ време да легнеш.

ПИКАНТНА СЛИКА

— Алн, обећај мн да нећеш никоме показати фотографију.

У пристаништу

Стари морски вук ручао у једној крчми на пристаништу. Келнер му донео супу.

— Келнер, упита морнар, шта је ово?

— Па то је говеђа супа, господине.

— Тако? Онда сам ја, значи, преко 50 година пловио бродовима по говеђој супи, а то нисам знао.

Женски шешир за биоскоп

У добар час

— Побегла сам од Ђорђа, тата и вратила сам се теби и мами...

— Да, али мама није код куће. Она се вратила твојој баби и деди...

•

Путник, који је на излету до Аранђеловца, обраћа се кондуктеру:

— Зар машиновођа не може да појури мало брже?

— Може, али не сме да остави локомотиву!

Заљубљени

— Јесте ли нашли у моме писму оно што вам нисам могао усмено рећи.

— Да, нашла сам петнаест ортографских грешака.

⁂

Свештеник не знајући који је датум упита даму:

— Данас је, зар не, четврти?

— Не, господине, овај ће ми бити пети.

⁂

Женски разговори

— Зар не налазиш да сам са овим шеширом десет година млађа?

— Наравно, а колико ти је иначе година?

— 29.

— Са шеширом или без њега?

⁂

— Тата, шта је то клептоманија?

— Клептоманија? То ти је, сине, једина болест, која ништа не кошта, већ шта више од ње се има користи!

⁂

Међу колегама

Лопов: — Шта, зар само лажне акције, зар ни гроша у каси?

Директор банке: — Ни речи, драги колега, може неко од клијената да чује.

⁂

На крову школске зграде стоји рода. Учитељ искоришћава прилику. Он прича деци о животу рода.

— А кад настане јесен, настављ он, роде напуштају нашу земљу и одлазе на југ, у Африку. Зашто то чине?

Мала Милица вели:

— Зато што морају и црнцима да донесу децу!

⁂

Неопоразум

Уредник: — Знате ли да је због коректуре један писац љут и неће да прими хонорар!

Коректор: — Треба ли и у будуће да се тога придржавам?

⁂

— Пре него што се венчамо, хоћу да знам какав си! Пушиш ли!

— Не путнице!

— Пијеш ли!

— Не, не.

— Идеш ли с другим девојкама!

— Никада!

— Ти дакле немаш мане!

— Имам, драга, једну једину.

— Коју!

— Лажем!

ПИСМО МАЛОГ ЈОВИЦЕ

Драги цика уледнице,

пле Неки дан досла нам је у госте тетка ката из долова. то је мамицина лоћена Тетка, иначе добло длзећа и јос боље стојећа Удовица. Донела нам је неких масноћа и лазних длугих ствали за јело. То нам је доста помогло, јел смо иначе доста танко стајали.

Татица се насално са тетка катом да ће је удати за свога Пријатеља бозу, сталог незењу, а она се нађути и леце не тлебају мени мускалци, сви сте ви исти, поквалењаци, само гледате да Исколистите зенску па је после оставите. Ето ти си твоју исколисћавао па је молала да побегне од тебе. Татица јој леце, плво ја нисам њу исколисћавао него она мене, све је по кући плодала да би имала пала за покел, а длуго није сама побегла већ са болом Адвокатом. Ништа она није знала него само за покел. Сто се тице покела, казе тет ка ката, сад ми отменије женске у долову и длугим селима игламо по цео боговетни дан.

јуце је тетка Ката довела код нас једног флајела, са сесилом као авлоплан, нек иде дођавола јел авлоплан не волим висе ни у сну да видим, и узаним ногавицама са лепим саленим цалапама. Тетка га нам је плеставила: ово је Боби. Боби се дубоко поклони и луком плеће плеко своје талцан флизуле. Затим смо ја и татица отисли у сетњу, тако се то казе. Тек смо сисли низ степенице кад ово засвила, налод попе да јули у склониста, то је нама иначе свакодневни и свакоћни сполт. Плицекали смо тетка кату, али плво је наисао онај монден боби, плескако је по тли басамака и плојули полед нас ко ветал. Тек ето иде и она, и вице, ej стани бећалино, ej змај усо у тебе. Кад нас је угледала попе да плаче и казе одно ми златан ланац. Татица се смеје, и казе сигулно за Успомену. Нисмо имали влемена за плицу вец и ми одјулимо у лагум. Ту је татица поцео да глди тетка Кату, зал ти толико нападас мускалце па си се уватила с једним хохстаплелом. Она казе стета, тако је згодан био, хтела сам да га водим у долово, да виде плавог флајела и то из београда, имале би комсинице, како то он леце, да блисте ко отоман.

вас јовица